

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobců:

a) X
b) X
oba X
zastoupení advokátem JUDr. Milanem Štětinou
sídlem Jiráskova 614, Česká Lípa

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 26. 2. 2020, č. j. X, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Společnou žalobou se žalobci domáhají přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Doksy, stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. X, č. j. X. Tímto rozhodnutím byly k žádosti stavebníka X., podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), výrokem I. dodatečně povoleny terénní úpravy části pozemku p. č. X v k. ú X, obec X, prováděné za účelem úpravy spádu pozemku v šířce 5,0 m v prostoru mezi objektem č. p. X a pozemkem p. č. X z důvodu jeho stabilizace, ochrany základové spáry a základů objektu č. p. X, zabránění splavování zeminy na pozemek p. č. X včetně odvodnění; a výrokem II. stanoveny podmínky č. 1 – 6 pro dokončení terénních úprav.
2. Dne 6. 6. 2018 vydal stavební úřad stavebníku výzvu k bezodkladnému zastavení prací na terénních úpravách na pozemku p. č. X, a to na základě zjištění při kontrolní prohlídce ze dne 30. 5. 2018, při níž byla zjištěna nepovolená realizace šterkových zpevněných ploch pro zajištění přístupu na pozemek. Téhož dne vydal stavební úřad oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby – nepovolených terénních úprav na předmětném pozemku z důvodu, že stavba – terénní úpravy podléhají projednání ve smyslu § 80 odst. 2 písm. a) a § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Dne 20. 6. 2018 proběhlo ve věci ústní jednání spojené s místním šetřením, při němž byl stavebník poučen o možnosti požádat o dodatečné povolení terénních úprav.
3. Dne 26. 6. 2018 podal stavebník žádost o dodatečné povolení stavby, v žádosti uvedl, že se jedná o řešení nařízeného odstranění dřevěné terasy, terénní úpravy spočívající v modelaci terénu k vytvoření nezbytné plochy pro zachování bezpečné únikové požární cesty a rozptylového prostoru ve smyslu dříve povolené přístavby hotelu, a to na pozemku X. Stavebník předložil projektovou dokumentaci vypracovanou X a požárně bezpečnostní řešení přístavby hotelu zpracované X z listopadu 2012.
4. Dne 1. 10. 2018 stavebník doložil mj. jiné koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Česká Lípa, odboru životního prostředí ze dne 25. 7. 2018, č. j. X, v němž bylo pod bodem 9. úřadem územního plánování konstatováno, že záměr nelze uskutečnit, neboť stavby (zpevněné zídky) nelze v plochách lesních uskutečnit.
5. Stavebník dále doložil sdělení Městského úřadu Česká Lípa, úřadu územního plánování ze dne 21. 11. 2018, č. j. X, že terénní úpravy na základě předložené dokumentace nepodléhají posouzení podle § 96b odst. 1 stavebního zákona a závazné stanovisko záměru nebude podle § 155 odst. 3 správního řádu vydáno, neboť záměr není změnou území ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.
6. Dne 20. 12. 2018 vydal stavební úřad výzvu, kterou mj. jiné stavebníka vyzval k předložení koordinačního situačního výkresu a požárně bezpečnostního řešení stavby. Stavebník reagoval vyjádřením ze dne 25. 2. 2019, v němž sdělil, že požárně bezpečnostní řešení stavby není dle zpracovatele požárně bezpečnostního řešení hlavního objektu u tohoto typu terénních úprav zpracováváno, stejně jako je nelze zpracovávat pro sadové úpravy, nelze ani stanovit požárně nebezpečné prostory vyvolané terénními úpravami. Vysvětloval, že požárně nebezpečné prostory dříve povolených staveb, resp. změn před dokončením

jsou předmětem požárně bezpečnostních řešení těchto již povolených staveb. Terénní úpravy jsou nezbytné k vytvoření trvalé únikové cesty, která vyplývá z požárně bezpečnostního řešení dříve povolené stavby.

7. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2019 vydal stavební úřad podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dodatečné stavební povolení na terénní úpravy části pozemku p. č. X. Terénní úpravy byly popsány tak, že se jedná o úpravu pozemku šíří 5 m v prostoru mezi objektem č. p. X a pozemkem p. č. X z důvodu jeho stabilizace a ochrany základové spáry a základu přilehlého objektu, zajištění odvodnění pozemku p. č. X a splavání zeminy na pozemek p. č. X. Výška terénních úprav zhutněného štěrku je ve výšce 200 až 1 500 mm, terénní úpravy jsou zakončeny mlatovým povrchem se štěrkopískem v konečné proměnné šíři dle terénu 4 420 mm až 3 000 mm. Zpevňující svah při společné hranici v šíři 530 mm bude upraven ozeleněním, ohrazen trámem se zábradlím výšky 1 100 mm, součástí je dřevěná konstrukce pochůzná plochy pro údržbu zeleně. Součástí terénních úprav je drenážní potrubí odvádějící dešťové vody z bezpečnostních přepadů zastřešení a stávajících okapních svodů. Dále byly stanoveny podmínky pro dokončení stavby pod body č. 1 – 6.
8. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 2. 2020 žalovaný odvolání žalobců zamítnul a dodatečné stavební povolení terénních úprav potvrdil. Konstatoval, že se ztotožnil s územním posouzením terénních úprav ve smyslu § 18 odst. 5 stavebního zákona ze strany stavebního úřadu, neboť se jedná terénní úpravy pozemku v plochách lesních NL, kde platný územní plán terénní úpravy v těchto plochách neuvádí v hlavním, přípustném ani nepřipustném využití, a ve veřejném zájmu nejsou vyloučeny, když jsou připuštěny plochy k využití pro lesní komunikace a cesty (i mlatové) a jako turistické a cyklistické trasy. Realizací terénních úprav v ploše cca 270 m² dojde ke stabilizaci svahu, s výškou hutněného štěrku 2 – 150 cm zakončené mlatovým povrchem v proměnné šířce 3,0 – 4,42 m. K absenci závazného stanoviska úřadu územního plánování žalovaný uvedl, že tento orgán sdělením ze dne 21. 11. 2018 uvedl, že takové závazné stanovisko nebude vydáno, neboť posouzení ve smyslu § 96b odst. 1 stavebního zákona není vyžadováno. Dle žalovaného se terénními úpravami nemění požární zátěž ani požárně nebezpečný prostor, proto nebylo nutné zpracovat a předložit požárně bezpečnostní řešení. Z požárně bezpečnostního řešení, které bylo součástí změny dokončené stavby č. p. X povolení rozhodnutím č. j. X ze dne 23. 6. 2014 vyplývá, že musí být řešeny dva směry úniku, kdy jedna úniková vesta je řešena do volného prostoru směrem k předmětným terénním úpravám. Terénními úpravami má být výrazně omezeno stékání vod na sousední pozemek p. č. X a zabráněno splavování zeminy podloží pozemku, které zvětrává.

II. Žaloba

9. V prvním žalobním bodu žalobci namítali, že předmětem stavby dle předložené projektové dokumentace nebyly terénní úpravy, žalovaný ve věci rozhodl bez znalosti místa a bez kontroly předložených podkladů. V minulosti byla na pozemku p. č. X, bez souhlasu tehdejšího vlastníka pozemku Města Jablonec nad Nisou, vybudována dřevěná pochozí terasa navazující na průčelí 1. NP objektu č. p. X, přičemž stavební úřad rozhodnutím č. j. X, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného č. j. X., jež nabylo právní moci dne 3. 10. 2016, nařídil její odstranění. Do zahájení nepovolaných terénních úprav k odstranění této stavby nedošlo, dle předložené projektové dokumentace byla část stavby použita pro tzv. mlatový chodník. Žalobci odkázali na průvodní technickou zprávu pro terénní úpravy

a žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 26. 6. 2018, konkrétně str. 13 odst. 1 technické zprávy D. Výsledkem činnosti správních orgánů je tak *de facto* legalizace části stavby dříve nařízené k odstranění. Tzv. mlatový chodník (fakticky nová terasa) je zdůvodněn v požárním bezpečnostním řešení stavby ze dne 1. 12. 2012 jako požární úniková cesta. Správní orgány nezjistily, že v požárním bezpečnostním řešení z roku 2012 je uvedena jedna úniková cesta tvořená chodbami a schodištěm přímo na volné prostranství, nikde se neuvádí pozemek p. č. X, neboť na něm byla umístěna nepovolená dřevěná terasa, pozemek byl veden jako les a tehdejší vlastník žádný souhlas nevydal.

10. Žalobci rovněž nesouhlasili s tím, že terénní úpravy jsou v napadeném rozhodnutí zdůvodněny odvodněním sousedního pozemku. Uvedli, že do postavení nepovolené terasy a návozu nikdy nedocházelo ke splavování zeminy na sousední pozemek. Jednalo se o svažité pozemek na skále, kde ani při přívalových deštích k problémům nedocházelo. Uváděný rozbor zeminy se týkal nesourodé navážky na p. č. X, kterou navezl stávající vlastník pod nově budovaný chodník – fakticky terasu. Žalovaný pak dále paradoxně hovoří o skalnatém podloží, přičemž vzdálenost mezi místy činí max. 10 až 20 metrů.
11. Správní řízení pak trpí i formálními nedostatky. Žalobci namítali, že podle toho, co je uvedeno v projektové dokumentaci, nejedná se o terénní úpravy. Dne 1. 10. 2018 bylo doloženo koordinované stanovisko Městského úřadu Česká Lípa č. j. X, součástí bylo nesouhlasné stanovisko odboru územního plánování. Přesto bylo zahájeno řízení o dodatečném povolení terénních úprav na části p. č. X., ačkoli kladné stanovisko odboru územního plánování. Výzvou ze dne 20. 12. 2018 byl stavebník vyzván k doložení koordinačního situačního výkresu a požárně bezpečnostního řešení stavby, doložil pouze koordinační situační náčrt, požárně bezpečnostní řešení předloženo nebylo. Stavebník se vyjádřil tak, že jsou řešeny terénní úpravy nezbytné k vytvoření únikové cesty, která vyplývá z požárně bezpečnostního řešení dříve povolené stavby, s tím žalobci nesouhlasili, podle nich chybí požárně bezpečnostní řešení stavby.
12. Žalobci z uvedených důvodů navrhovali, aby soud rozhodnutí žalovaného i dodatečné povolení terénních úprav zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobcům priznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobci v odvolání uplatnili obdobné námitky, s nimiž se vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž proto odkázal. K žalobním námitkám doplnil, že předmět řízení o dodatečném povolení stavby je vymezen žádostí. Stavebník splnil všechny podmínky pro dodatečné povolení stavby, měl proto právo, aby mu bylo vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Pro tvrzení žalobců není ve správním spise žádná opora. Pokud dojde k vybudování nepovolené stavby, k čemuž je využito částí jiné nepovolené stavby, byť již bylo nařízeno její odstranění, jedná se o novou nepovolenou stavbu, kde je nutno vést nové řízení o odstranění celé nepovedené stavbě. V případě, že stavebník nepovolené stavby požádá vést řízení o dodatečném povolení, je třeba takové řízení vést a v něm prověřit, zda je možno j i v území ponechat či nikoliv.
14. K formálním nedostatkům řízení žalovaný konstatoval, že nedodržení výzvy k bezodkladnému zastavení prací není předmětem napadeného řízení. Pokud jde o namítané nedoložení požárně bezpečnostního řešení, žalovaný uvedl, že se jedná o stavbu ve smyslu § 104 odst. 1 písm. i) stavebního zákona [terénní úpravy neuvedené v § 103 odst. 1 písm. b) stavebního zákona], nejde tedy o žádnou ze staveb, u nichž je požadováno

požárně bezpečnostní řešení dle § 31 odst. 1 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně. Pokud byl stavebník vyzván k doložení požárně bezpečnostního řešení pro tuto stavbu, neměl takový požadavek oporu v požárních předpisech. Žalovaný odkázal na str. 6 napadeného rozhodnutí, doplnil, že vzhledem k tomu, že vlivem terénních úprav se požární zátěž ani požárně nebezpečný prostor nemění, požárně bezpečnostní řešení se nezpracovává. Z požárně bezpečnostního řešení, které bylo součástí změny dokončené stavby č. p. X povolené rozhodnutím ze dne 23. 6. 2014, č. j. X, vyplývá, že musí být řešeny dva směry úniku, přičemž jedna úniková cesta je řešena do volného prostoru směrem k předmětným terénním úpravám. K námitce absence závazného stanoviska orgánu územního plánování žalovaný uvedl, že součástí spisu je sdělení orgánu územního plánování ze dne 21. 11. 2018, že předmětné terénní úpravy nepodléhají posouzení dle § 96b odst. 1 stavebního zákona, z tohoto důvodu dotčený orgán na úseku ochrany územního plánování žádné závazné stanovisko nevydal. Soulad s územně plánovací dokumentací proto učinil stavební úřad ve svém rozhodnutí.

15. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobců

16. Žalobci reagovali replikou, v níž víceméně zopakovali předchozí žalobní argumentaci. Uvedli, že stavebník podal žádost o dodatečné stavební povolení: *„Nařízení odstranění dřevěné terasy a následné terénní úpravy spočívající v modelaci terénu k vytvoření nezbytné plochy pro zachování bezpečné únikové požární cesty a rozptylového prostoru ve smyslu dříve povolené přístavby hotelu“*, v žádném dalším podání předmět žádosti nezměnil. Součástí dodatečného stavebního povolení je projektová dokumentace, ta se opírá o požárně bezpečnostní řešení ze dne 1. 12. 2012, která neřeší dva směry úniku, jak uvádí žalovaný, ale pouze jedinou, a už vůbec neřeší rozptylovou plochu pro využití stavby hotelu. Rozptylová plocha je v rozporu s předloženou projektovou dokumentací, neboť v technické zprávě X na str. 3 v odst. 18 je uvedeno, že požární zpevněná komunikace chodník je určena pouze pro pěší, pojezd vozidel na ploše není povolen.
17. Rovněž k námitkám formálních nedostatků se žalovaný nevyjádřil správně. Úřad územního plánování vydal nesouhlasné stanovisko, které je součástí koordinovaného stanoviska Městského úřadu Česká Lípa, č. j. X, následně vydal tento orgán nové stanovisko ze dne 21. 11. 2018, aniž byla doložena nová skutečnost, což je v rozporu s § 4 odst. 4 stavebního zákona.
18. Podle žalobců se žádný správní orgán nevypořádal s rozsahem žádosti, jsou povoleny terénní úpravy části pozemku p. č. X za účelem úpravy spádu pozemku v šířce 5 m v prostoru mezi objektem č. p. X a pozemkem p. č. X z důvodu stabilizace ochrany základové spáry a základů objektu a zabránění spalování zeminy na pozemek p. č. X včetně odvodnění, ani v jednom z rozhodnutí se nepíše o rozptylové ploše – *de facto* terase. Povolení rozptylové plochy je v přímém rozporu s územním plánem, žalobci dokládají fotografie, které byly i součástí spisu, že předmětná stavba není mlatovým chodníkem, který jediný může být do plochy NL – plochy lesní umístěn.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

20. K projednání společné žaloby nařídil soud ústní jednání. Při něm žalobci i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobce navrhovali, aby soud doplnil dokazování listinami, kterých se dovolávali v žalobě, doplněním žaloby a též v replice.
21. Soud přistoupil k doplnění dokazování pouze rozhodnutím Městského úřadu Doksy, stavební úřad a životní prostředí, ze dne 23. 6. 2014, č. j. X, z něhož zjistil, že byla dodatečně povolena změna stavby objektu čp. X před dokončením, v tomto řízení bylo doloženo stanovisko Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje dále jen „HZS“) ze dne 20. 3. 2013, č. j. X.
22. Důkazním návrhům žalobců soud nevyhověl. Převážná část žalobci označených důkazů byla součástí správního spisu, kterým soud ve správním soudnictví neprovádí dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Pokud žalobci soudu předkládali řadou fotografií, soud neshledal potřebu doplnit jimi dokazování, neboť ve správním spisu byla obsažena dostatečná fotodokumentace a protokoly o ohledání místa, z nichž stavební úřad a následně žalovaný vycházeli. Rozhodnutím Městského úřadu Doksy ze dne 4. 7. 2016, č. j. X, ohledně nařízení odstranění dřevěné terasy na místě nyní dodatečně povolovaných terénních úprav soud dokazování neprováděl, neboť tato skutečnost nebyla mezi účastníky sporná a pro účely posouzení žaloby soud nepovažoval za potřebné zjišťovat z rozhodnutí další podrobnosti. S návrhy žalobců, aby dokazoval částmi územního plánu Města Doksy a příslušnou územně plánovací informací ze dne 14. 8. 2019, se soud vypořádá následně.
23. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu, jimiž byly stavebníku dodatečně povoleny terénní úpravy části pozemku p. č. X v šíři 5 m v prostoru mezi objektem č. p. X a pozemkem p. č. X ve vlastnictví žalobců, a to dle
§ 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu.
24. Po § 129 odst. 2 stavebního zákona platí, že *[s]tavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b), tedy stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.*
25. Ustanovení § 129 odst. 3 stanoví podmínky, za nichž lze stavbu uvedenou v odst. 1 písm. b), tedy stavbu bez příslušného povolovacího úkonu vyžadovaného stavebním zákonem,

stavbu dodatečně povolit. Dle uvedeného ustanovení současně platí, *[b]ude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nabrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.*

26. Podle § 129 odst. 7 stavebního zákona *[u] terénních úprav a zařízení se postupuje podle odstavců 2 až 6 přiměřeně. Vydané dodatečné povolení nabrazuje územní rozhodnutí.*
27. Soud považuje za nutné předeslat, že soudní řízení správní není nástrojem obecné kontroly zákonnosti ze strany soudu a žalobci mohou účinně namítat jen taková pochybení správních orgánů v řízení o dodatečném povolení předmětných terénních úprav, kterými mohou být reálně dotčeni ve svých právech, neboť k takové ochraně práv žaloba proti správnímu rozhodnutí podaná dle § 65 a násl. s. ř. s. slouží. Rozsah toho, co žalobci mohou účinně v žalobě namítat, je determinován jejich postavením ve správním řízení (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57, a ze dne 19. 12. 2014, č. j. 7 As 252/2014-205, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Důvodem účastenství žalobců v řízení o dodatečném povolení terénních úprav dle § 129 odst. 2 ve spojení s odst. 7 stavebního zákona přitom byla ochrana jejich vlastnických práv k sousednímu pozemku p. č. X. Právě k ochraně těchto práv sloužily žalobcům námitky ve smyslu § 129 odst. 2 věta poslední stavebního zákona. Tato obecná východiska soud zdůraznil s ohledem na to, že žalobci své námitky v podstatě nespojují s konkrétním tvrzením, jak se namítaná pochybení správních orgánů negativně promítla do jejich vlastnických práv.
28. Řízení o dodatečném povolení terénních úprav je řízením zahájeným k žádosti stavebníka ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který svou žádostí vymezuje předmět řízení. V souzené věci podal stavebník žádost o dodatečné povolení stavby (terénních úprav) na obvyklém tiskopisu. V bodu III. žádosti, kde se uvádějí údaje o stavbě a její stručný popis, stavebník terénní úpravy popsal tak, že „Řešeno je nařízené odstranění dřevěné terasy a následné terénní úpravy spočívající v modelaci terénu k vytvoření nezbytné plochy pro zachování bezpečné únikové požární cesty a rozptylového prostoru ve smyslu dříve povolené přístavby hotelu“. Vadou, jež by měla za následek nezákonnost napadených rozhodnutí a dotčení práv žalobců, není, pokud takto vymezený popis zcela nekoresponduje celé řiši stavebních prací, které měly být provedeny dle průvodní zprávy projektové dokumentace. Pokud žalobci brojí proti tomu, že žádost hovoří o rozptylovém prostoru, ačkoli nebyl zmíněn v projektové dokumentaci, je třeba uvést, že se jednoznačně jedná o tu část terénních úprav spočívajících ve vytvoření mlatového povrchu únikového chodníku a rozptylové plochy v šíři terénu od 4 420 – 3 000 mm dle projektové dokumentace (viz část A.4 Údaje o stavbě, B.2 Celkový popis stavby – Architektonické řešení). Ze zmíněné projektové dokumentace ani Technické zprávy Ing. x založené ve správním spisu nevyplývá, že by měl být tento prostor s pochozím mlatovým povrchem určen jinak než pro pěší jako úniková cesta. Dle projektové dokumentace stavební práce na povolovaných terénních úpravách obsahují i odstranění dříve vybudované nepovolené dřevěné terasy. Úpravy pozemku p. č. X pak odpovídají vymezení terénních úprav podle § 3 odst. 1 stavebního zákona, takto byly stavební práce zachyceny v projektové dokumentaci a posouzeny v dodatečném řízení o povolení stavby, žalobci na podporu svého názoru neuvádějí žádné argumenty.
29. K dílčím námitkám, které k dané otázce žalobci vztáhli, soud uvádí, že žalovaný napadené dodatečné povolení terénních úprav přezkoumal na základě spisového materiálu. Pokud se

žalobci neztotožňují s postojem žalovaného, neznámá to bez dalšího, že žalovaný nekontroloval předložené podklady. Povinností žalovaného nebylo provést v odvolacím řízení další ohledání na místě. Ohledání na místě bylo v souladu s § 129 odst. 2 ve spojení s odst. 7 stavebního zákona provedeno stavebním úřadem v prvním stupni řízení, a to dne 2. 11. 2018 a následně dne 23. 7. 2019. Žalovaný v odvolacím řízení vycházel z protokolů o provedených ohledání místa – pozemku p. č. X, na němž byly prováděny terénní úpravy, a pořízené fotodokumentace. Soud si dovolí poznámku – předmětem dodatečného povolení terénních úprav a následného soudního přezkumu je jejich posouzení a povolení v podobě, jak byla navržena a popsána v předložené projektové dokumentaci, včetně příslušných projektových výkresů. Není věcí soudu, aby se v probíhajícím řízení zabýval případnými dalšími úpravami stavebníka a skladováním materiálu na ploše s mlatovým povrchem v rozporu s jeho předpokládanou funkcí jako únikové cesty. Tyto záležitosti mohou být případně předmětem dozorových kompetencí stavebního úřadu. Proto soud nedoplnil dokazování předmětné části pozemku stavebníka aktuálními fotografiemi.

30. Předmětem soudního přezkumu pak není respektování rozhodnutí stavebního úřadu ve spojení s rozhodnutím žalovaného ve věci odstranění na předmětném pozemku dříve vybudované dřevěné terasy ze strany stavebníka. Stejně tak není namístě, aby se soud zabýval tím, jak stavebník reagoval na předchozí výzvy stavebního úřadu k zastavení prací na terénních úpravách. Soud se v tomto přezkumném řízení nemůže vyjadřovat ani k případným pochybením či laxnímu přístupu stavebního úřadu v rámci provádění jeho dozorových pravomocí.
31. Žalobní bod týkající se odvodnění žalobci nijak nespojují s tvrzením o dotčení svého pozemku zvoleným řešením terénních úprav, včetně odvodnění. Dle projektové dokumentace (viz. část A.4 Údaje o stavbě, D.1.2 Stavebně konstrukční řešení) má terénními úpravami dojít ke stabilizaci terénu, svahování a hutnění kamenného odvalu, součástí je pak pokládka drenážního potrubí k odvedení srážkových vod do vsaku na pozemku stavebníka, aby se zamezilo k jejich stékání a splavování zeminy na sousední pozemek, tj. pozemek žalobců. Rovněž ze závěru Technické zprávy X, která je součástí projektové dokumentace a zabývá se posouzením podloží části dotčeného pozemku, vyplývá, že popsány úpravami bude docíleno zvýšení stability svahu a zajištění základů přístavby hotelu před vlivem povětrnosti, přičemž odvedením dešťových vod mimo těleso terénní úpravy dojde k zamezení zhoršujícího se stavu povrchu svahu a tím i zajištění požární únikové cesty. Tvrzení žalobců, že v minulosti ke splavování zeminy na sousední pozemek nedocházelo, nemůže být důvodem, který by dodatečnému povolení terénních úprav pozemku bránil. Z pohledu žalobců je podstatné, zda dodatečným povolením prováděných terénních úprav, a to i zvoleným řešením jejich odvodnění, bude negativně zasaženo do jejich vlastnických práv. Jak už bylo řečeno, nic takového žalobci zvolenému řešení dle projektové dokumentace nevytýkají.
32. K namítaným procesním nedostatkům soud uvádí následující. Pokud žalobci namítali, že řízení bylo zahájeno přesto, že nebylo doloženo kladné závazné stanovisko odboru územního plánování Městského úřadu Česká Lípa, je nutno uvést, že řízení bylo řízením o žádosti, a tedy dle § 44 odst. 1 správního řádu řízením zahájeným dnem, kdy stavebník příslušnou žádost o dodatečné povolení terénní úprav podal, bez ohledu na to, zda byly v danou chvíli předloženy všechny požadované náležitosti a potřebné doklady prokazující splnění zákonných podmínek pro jejich povolení ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona. Žalovaný současně k namítané absenci závazného stanoviska orgánu územního

plánování vysvětlil, že vycházel ze sdělení orgánu územního plánování ze dne 21. 11. 2018 o tom, že terénní úpravy nepodléhají vydání závazného stanoviska orgánu územního plánování dle § 96b odst. 1 stavebního zákona. Proti tomuto závěru žalobci v žalobě nebrojili, stejně jako neuplatnili žádné konkrétní výhrady proti správním orgánům provedenému posouzení terénních úprav z hlediska jejich souladu s územním plánem. Námitku porušení § 4 odst. 4 stavebního zákona, tedy nesouhlas s vydáním nového stanoviska ze strany úřadu územního plánování, a námitku rozporu plochy s mlatovým povrchem vybudované v rámci terénních úprav s územním plánem žalobci uplatnili opožděně, po uplynutí lhůty pro rozšíření žaloby dle § 71 odst. 2 věta poslední ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. Pro nadbytečnost proto soud neprovedl dokazování příslušnými částmi územního plánu města Doksy a územně plánovací informací o podmínkách využívání území ze dne 14. 8. 2019.

33. Žalobci dále namítali, že stavebník nepředložil stavebním úřadem požadované požárně bezpečnostní řešení stavby, tudíž řízení mělo být zastaveno. Žalobci, aniž výslovně uvádějí, jak se provedením terénních úprav cítí být ohroženi z požárně bezpečnostního hlediska, pominuli změnu postoje a vysvětlení stavebního úřadu v prvostupňovém rozhodnutí a argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí a neuvádějí žádné skutkové a právní důvody závěr správních orgánů vyvracející. Je pravdou, že nejprve stavební úřad na popud žalobců bez bližšího vysvětlení požadoval po stavebníku požárně bezpečnostní řešení stavby. Následně však přijal argumentaci stavebníka a připustil, že se samostatná zpráva pro požárně bezpečnostní řešení předmětných terénních úprav nezpracovává, s odkazem na § 31 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně. A že požárně bezpečnostní řešení stavby bylo předmětem stavebního řízení ve věci povolení změn dokončené stavby čp. X ukončeného rozhodnutím ze dne 23. 6. 2014, č. j. X. Tuto skutečnost soud ověřil z právě označeného rozhodnutí Městského úřadu Doksy, stavebního úřadu a životního prostředí, z něhož vyplynulo, že v řízení bylo doloženo závazné stanovisko HZS jako orgánu státního požární dozoru v rámci dodatečného povolení změny stavby objektu čp. X. S těmito závěry se ztotožnil i žalovaný v napadeném rozhodnutí s tím, že se jedná o řešení jedné z únikových cest do volného prostoru právě směrem k terénním úpravám. Právě této stavby – stavebních úprav zahrnujících rozšíření a dostavbu čp. X – se týká ve správním spise založená Technická zpráva požární ochrany X z prosince 2012. Zmíněná zpráva se zabývala stanovením stupně požární bezpečnosti a jednotlivými požárními úseky tehdy povolované změny objektu čp. X před dokončením, včetně posouzení únikových cest. Lze tedy souhlasit s žalobci, že zpráva se bezprostředně netýká posuzovaných terénních úprav. Nicméně byla ze strany žalovaného zmiňována s ohledem na to, že realizace mlatového povrchu v rámci povolovaných terénních úprav jako únikové cesty z objektu čp. X vychází právě z požárního řešení dříve povolené změny stavby. Tato zpráva sice hovořila o jedné únikové cestě tvořené chodbami a schodištěm (v rámci objektu hotelu), ovšem dle výkresu č. 1 zachycovala dva směry úniku z objektu, přičemž jeden směr úniku je veden právě do volného prostoru z objektu restaurace a bazénu do prostoru vybudovaného prostoru s mlatovým povrchem v části pozemku dotčeném terénními úpravami. Žalobní námitky proto soud vyhodnotil jako neopodstatněné.

V. Závěr a náklady řízení

34. Soud tedy na základě shora uvedené argumentace dospěl k závěru, že společná žaloba žalobce a) a žalobkyně b) je nedůvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul.

35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 22. září 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu